

καὶ ζῶντα καὶ ὑφιστάμενον πρωτογενῆ τύπον τῆς πατρῷας Κοινῆς Γλώσσης τοῦ Γένους μας.

§ 95. Δεύτερον πρωτότυπον Ποίημα τῆς Κοινῆς Γλώσσης τῶν Ἑλλήνων, εἰς τὴν αὐτὴν χρονικὴν περίοδον, ἔχομεν τὰ τοῦ Ἡσιόδου, ὅστις ἐγεννήθη μὲν εἰς Κώμην τῆς Αἰολίδος, ἐπωνομάσθη δὲ Ἀσκραῖος, καθ' ὅτι διέτριψε τὸν περισσότερον καιρὸν τῆς ζωῆς του εἰς Ἀσκραίαν πόλιν τῆς Βοιωτίας. Τοῦ δὲ Ἐπιμενίδους τὰ Συγγράμματα, τὰ ὁποῖα πολλοὶ τῶν παλαιῶν Συγγραφέων ἀναφέρουσιν, δὲν διεσώθησαν ἀκέραια. Εὐρίσκονται ὅμως μερικοὶ στίχοι ἐνθεν κακέϊθεν σποράδην ἀπὸ Συγγραφεῖς ἀναφερόμενοι, ἐξ ὧν εἶναι καὶ ὁ παρὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐν τῇ α'. πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῇ

Κροῖτες ρεῖ ψεῦσαι, κακὰ θηρία, Γαστέρες ἀρχαί.

Ἀλλὰ καὶ τοῦτος μόνος ὁ στίχος ἀρκεῖ νὰ μᾶς δεῖξῃ τὸν τύπον τῆς Κοινῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, καὶ μάλιστα εἰς μίαν χρονικὴν περίοδον, ὅτε, ὡς εἵπομεν, δύο μόναι ἐγνωρίζοντο αἱ ἐπικρατέστεραι τῆς Ἑλλάδος Διάλεκτοι.

§ 96. Εἰς αὐτὴν τὴν περίοδον ἀνεφάνη καὶ ἡ Λυρικὴ Ποίησις. Μεταξὺ τῶν Λυρικῶν Ποιητῶν ἀναφέρονται καὶ τρεῖς Ἔρωτικοὶ Τραγουδισταί, ὁ Ἀλκμαίων ἐκ Σάρδεων τῆς Λυδίας, ὁ Ἀλκαῖος ἐκ Μιτυλήνης, καὶ ἡ Σαπφὼ ἐκ Λέσβου.

§ 97. Εἰς τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ἡ τέχνη τῆς γραφικῆς τοῦ λόγου συνθέσεως ἔλαβε γενικωτέραν ἔκτασιν, καὶ ἡ τέχνη τῆς Διλεκτικῆς ἀνεφύει. Ὁ ἐκ Σκύρου Φερεκύδης, καὶ ὁ ἐκ Μηλυτοῦ Ἴσορικὸς Κάδμος, καθομολογοῦνται ὡς πρῶτοι Συγγραφεῖς, ὅπου ἐδοκίμασαν νὰ συνθέσουν εἰς πεζὸν λόγον. Ἀλλ' ὁ παρ' αὐτοῖς πεζὸς λόγος, ἐλεύθερος μὲν τῶν κανόνων καὶ ὄρων τῆς σιχουργίας, ἐθεωρεῖτο, οὐχ ἥττον, ὡς ἐν εἶδος

